

Căderea zidurilor Ierihonului

Căderea zidurilor Ierihonului

„Și să înconjurați cetatea, toți oamenii de război, dând ocol cetății o dată. Așa să faci șase zile. Și șapte preoți să poarte șapte trâmbițe din corn de berbec înaintea chivotului; și în ziua a șaptea să înconjurați cetatea de șapte ori și preoții să sune din trâmbițe. Și va fi așa: când vor suna lung cu cornul de berbec și vezi auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să strige cu strigăt mare și zidul cetății va cădea pe locul său și poporul se va sui fiecare drept înainte" (Iosua 6.3-5).

Evreii călătoriseră prin pustiu patruzeci de ani și pustiu descoperise din plin ce era în inima lor față de Dumnezeu, astfel că numai doi dintre cei ieșiți din Egipt au ajuns până la sfârșitul călătoriei. Acum sosiseră în țara promisiunii și urma s-o ia în stăpânire, cum promisese Dumnezeu.

Prima cetate din Canaan pe care o iau în stăpânire este Ierihon, cetate cu ziduri mari și puternice. Oricare conducător de oști care avea de gând să o cucerească trebuia să înconjoare cetatea cu întărituri, să lovească zidurile și să aștepte ca cei asediați să se predea din cauza înfometării.

Iosua nu procedează așa. Credincios Domnului, el împlinește numai ce îi spune Dumnezeu: „Și Iosua a făcut așa" (Iosua 5.15) - iată cheia faptei lui Iosua! N-a întrebuințat mijloace firești pentru cucerirea Ierihonului, ci numai pe cele indicate de Dumnezeu.

În Iosua 4 și 5 avem alte două fapte făcute de Iosua în ascultare de Dumnezeu: circumcizia și sărbătorirea Paștelui.

Cei ieșiți din robie muriseră, din pricina neascultării, iar noua generație de israeliti nu aveau semnul circumciziei. Iosua primește poruncă să fie circumciși bărbații în fața cetății Ierihon și el o împlinește, neținând cont că circumcizia ar fi putut să scadă puterea de luptă a poporului.

Sărbătorirea Paștelui este al doilea lucru poruncit de Domnul lui Iosua. Câteva zile, cât dura sărbătoarea, iar ar fi putut slăbi puterea de luptă, dar Iosua face cum i-a poruncit Dumnezeu.

Dumnezeu poruncește înconjurarea cetății Ierihon șapte zile, în tăcere desăvârșită, timp în care doar șapte preoți aveau să sune din trâmbiță. A șaptea zi trebuia să înconjoare cetatea de șapte ori în sunetul trâmbiței și cu strigăte de biruință ale poporului. Și cetatea a căzut!

Necredința spune: cum să fie cucerită o cetate cu astfel de mijloace? Înconjurul cetății să „cucerească" cetatea? Sunetul de trâmbiță poate face să cadă zidurile?

Locuitorii Ierihonului vor fi privit de pe zid ciudata procesiune din jurul cetății. La fel a doua zi și așa mai departe. După ce s-au obișnuit, poate i-au batjocorit pe israeliți. Poporul Israel avea poruncă să înconjoare cetatea în tăcere, în primele șase zile, doar preoții să sune din trâmbiță. A șaptea zi preoții sunau din trâmbițe, iar poporul scotea strigăte de bucurie. Și Dumnezeu Și-a făcut partea Sa, a dat cetatea în mâinile poporului evreu.

Avem o cetate de cucerit, inima omului, pe care, din cauza neascultării de Dumnezeu, Satan o stăpânește și o face invincibilă, după aprecierea oamenilor.

În Matei 15.19 citim: „Pentru că din inimă ies gânduri rele, ucideri, adultere, curvii, furturi, mărturii false, hule".

Pavel vorbește și el în Galateni 5.19-21 de întăritura inimii: „Și sunt arătate faptele cărnii, care sunt: curvie, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășii, certuri, gelozii, mâinii, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora".

În 1 Ioan 3.8 citim că Satan a făcut întărituri: „Cine practică păcatul este de la diavolul; pentru că diavolul păcătuiește de la început". Oricât de puternică ar fi întăritura cetății inimii, cineva este mai tare: pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului".

Pentru a cucerii cetatea inimii, să întrebuințăm arme spirituale, ca și Iosua, nu pe cele firești! În 2 Corinteni 10.3-5 se spune: „Pentru că, deși umblăm în carne, nu ne luptăm potrivit cărnii. Pentru că armele luptei noastre nu sunt firești, ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor, dărâmând raponamente și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și înrobind orice gând ascultării de Hristos".

În Efeseni 6.11-18 suntem îndemnați: „Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului ... Stați deci în picioare, după ce v-ați încins mijlocul cu adevărul și v-ați îmbrăcat cu platoșa dreptății și v-ați încălțat picioarele cu pregătirea Evangheliei păcii, peste toate luând scutul credinței, cu care veti putea stinge toate săgeților arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere, și veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere, pentru top sflnti, și pentru mine". Iată armele spirituale cu care avem să cucerim cetatea inimii!

Același lucru este întărit în Corinteni 2.4-5: „Cuvântul meu și predicarea mea nu stăteau în cuvintele convingătoare ale înțelepciunii, ci în dovada Duhului și a puterii, încât credința voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu".

Iar în 2 Corinteni 6.3-10 se completează: „nedând nici un prilej de poticnire în nimic, pentru ca slujba să nu fie defăimată; ci, în totul, recomandându-ne pe noi înșine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări".

În Galateni 5.22 sunt prezentate aceste arme: „dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare”.

Soția poate fi o cetate întărită. Cuvântul ne arată că trebuie înconjurată în tăcere. În Efeseni 5.25 se spune: „Soților, iubiți-vă sotiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să-Și prezinte Lui însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârci tură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă și fără cusur. Astfel sunt datori și soti să-și iubească sotiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește sotia se iubește pe sine însuși”.

Soțul poate fi cetatea întărită ce trebuie cucerită cu arme spirituale, așa cum citim în 1 Petru 3.1-2: „Tot așa, sotiilor, fiti supuse sotilor voștri, încât, chiar dacă unii sunt neascultători de Cuvânt, să fie câștigat fără cuvânt, prin purtarea sotilor, fiind martori la purtarea voastră curată, în temere”.

Copiii noștri pot fi cetatea întărită pe care avem s-o cucerim cu armele spirituale arătate în Efeseni 6.4: „Și voi, tatilor, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub musturarea Domnului”.

Orice semen, fie proprietar, fie chiriaș, fie coleg de serviciu, poate fi o cetate întărită. În privința lor trebuie procedat cum ne învață Coloseni 3.12-17: „îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare...”.

De ce să folosim armele spirituale? Pentru a străluci lumina aprinsă de Dumnezeu, prin Domnul Hristos, prin iertarea păcatelor, prin eliberarea de păcat și turnarea Duhului Sfânt.

Cei din cetate ne pot certa sau dojeni: sunt arme firești. Noi nu avem voie să întrebuițăm decât armele spirituale. Să strălucească în noi chipul Domnului Hristos când înconjurăm tăcuți cetățile fortificate de vrăjmaș. Cu cât crește batjocura, cu tot atât să sporească tăcerea noastră.

Au sunat doar șapte trâmbițe, adică au vorbit puțini. Trebuie să cerem lui Dumnezeu să ne înțelegem rostul în luptă. Nu cumva partea noastră este să tăcem?

Israelii au cucerit Ierihonul prin siguranța în cuvântul lui Dumnezeu adus de Iosua, prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu. Au înconjurat cetatea în tăcere și, după șapte zile, mare a fost bucuria victoriei lor.

Cine a cucerit cetatea? Dumnezeu! Nu înconjurarea cetății! Nici sunetul de trâmbiță! Nici rugăciunile! Nici luminile! Cucerirea cetății întărite a inimii produce în cer bucurie mare pentru un suflet care se pocăiește (Luca 15.7, 10). „Noi am ascultat de Stăpânul nostru”. Dumnezeu a lucrat pentru noi; El L-a dat la moarte pe Domnul Hristos, Cel care a purtat în trup păcatele noastre, sfărâmând în trup întărirea cetății inimii noastre.

Să ne sprijinim pe Cuvânt, așteptând în răbdare și în tăcere mântuirea lui Dumnezeu.

clickbible.org